

Nový Orient: 1982/100-37/6

Nechanské národy a národnosti severovýchodní Číny VI. Mandžouvé, Korejci a další národy a národnosti čínského severovýchodu

JOSEF KOLMAS

Čínský severovýchod – Tung-pej (oblast bývalého Mandžuska) dnes tvoří provincie Chej-ling-fang, Ti-lin a Liao-ning, jež dohromady zabírají plochu o rozloze 1230 tis. km². Zahrnuje jedna osmina celkové plochy Číny. Sestává se z území severovýchodními výběžky zhruba z území autonomní oblasti Vnitřního Mongolska. Kromě Čičanů, představujících nejvíce sibiřské národnosti, představují čínských síňských složku místního obyvatelstva a četných mongolských kmenů (viz Nový Orient 1982, čís. 2) tu mají už od pradávna svůj domov i některé další nechanské národy a národnosti CLR, především skupina národů a národností tunguzsko-mandžuských (Mandžouvé, Sipové, Chej-ševé, Evenci a Oročoni) a dále Korejci a menší počty i starousedlí Rusové (O-luo-šiču).

Tunguzsko-mandžuské národy a národnosti

K tunguzsko-mandžuským národům žijícím na území CLR (ostatní jejich příslušníci žijí ve východní Sibiři a na sovětském Dálném východě) patříme Mandžuy, Sipoy, Chejše (Nanajce), Evenky (a k nim patříci Salony) a Oročony. Jejich celkový počet se v roce 1978 udával číslem 2653,8 tis. osob, z čehož na samotné Mandžuy připadalo rovných 2,6 mil., a na zbývající čtyři národnosti dohromady pouhých 53,8 tisíce. I když tato skupina národů a národností žije povětšinou rozptýlena na území tří severovýchodních provincií (historické Mandžusko), jednotlivě její představitelé nacházíme také v jiných částech Číny. Tak kupř. Sipoy v Ujurské autonomní oblasti Vnitřního Mongolska, na San-tungu, v Ču-peji, Š'čchuanu, Kuang-tungu, Kan-su a jinde. Těbaže Mandžouvé zaujímají svým počtem celkově sedmé místo mezi ostatními nechanskými národy a národnostmi (za Cuangy, Čue-ly, Ujgury, lv, Miaoy a Tibetany), nebyl jim – nejspíš pro malou kompaktnost jejich sídel – poskytnut žádný stupeň samosprávy. Naproti tomu Sipové, Evenci a Oročoni, patřící k nejmenším nechanským etnikům CLR, mají každý po jednom autonomním okresu, respektive chošunu (karouhy). Bez autonomní jednotky jsou i Chej-ševé, druhá nejmenší nechanská národnost na území Číny.

Všech pět vyjmenovaných národů a národností je spjata společným historickým původem, připadně jednotou kultury a životního stylu, a všechny hovoří navzájem si velmi podobnými jazyky tunguzsko-mandžuskými, které tvoří součástnou větev altajského jazykového kmene. Tyto jazyky, pokud se týká jejich zastoupení na území CLR, se dělí do tří skupin, a sice severní (též sibiřské), kam patří evencitina a oročonština, jižní (též amurská), kam náleží chejšeština (nanajština), a západní, kam se počítá především mandžuštinina a s ní příbuzná sipoštinina,

jež obě mají už poměrně blízko k jazykům mongolským.

MANDŽOUVÉ, čínsky Man-cu, zaujímají svým počtem 2,6 mil. obyvatel sedmé místo mezi ostatními nechanskými národy a národnostmi CLR. I když rozptýleni porazili téměř po celé Číně, kde největší jejich diaspory nacházíme především v Che-peji, Vnitřním Mongolsku, na San-tungu aj., žijí v kompaktních celcích hlavně v provinciích Ti-lin a Liao-ning v jižní části historického Mandžuska, své původní domoviny. Etnicky původ Mandžů je dosud předmětem učených sporů. Nepochybně jsou na čínském severovýchodu autochtonním lidem, v jehož kvi, a také v jazyce a kultuře, jsou však patrné četné stopy mongolské, staroturcké, případně čínské a korejské. Mandžouvé sami odvozují svůj původ od „džatarských“ Džurčenů (v čínských pramenech nazývaných Ni-čen), kteří vedeni svým vůdcem Akutu rozdrtili moc Kitanů (stát Liao v severní Číně), které vyhnaní daleko na západ, a vytvořili vlastní říši („Zlatá říše“, 1115–1234), zahrnující celé Mandžusko, část Mongolska a oblasti severní Číny až po řeku Chuaj. Tínská říše, která ukončila vládu čínské dynastie Sung na severu země, se později sama stala obětí mongolského útoku a rozprášená džurčenská plemena, odvládně nejprve od mongolské dynastie Jüan (1209–1368) a poté od čínské dynastie Ming (1368–1644), našla novou jednotu až v první polovině 17. století. Tehdy se pod Nurchačem (1583–1626) a jeho nástupcem Abachačem (1627–1643) zformoval na čínském severovýchodě silný mandžuský vojevůdčí stát s politickým centrem v Mukdenu (dnešní Sen-jang). V upomínku na dávnou džurčenskou říši si tento nový státní útvar zvolil název Tin a teprve v roce 1636 přijal své pozdější jméno Čching („Cisty“). Po postupném rozšíření své moci na Mongolsko, Koreu a severní Čínu se Mandžouvé v roce 1644 s pomocí zradného čínského generála Wu San-kuje zmocnili Pekingu, nacházejícího se tehdy v rukou protimingského povstalece Li C-čchenga, a postupně ovládli i ostatní Čínu. Jejich panství, známější zrovna vládu posledního nechanského dynastického rodu na čínském císařském trůně, trvalo téměř 270 let a bylo poznamenáno vedle období slávy a lesku i dlouhými obdobími úpadku a ponížení. Nakonec rolnická válka Tchajchingů a povstání tajných společností v 19. století a Sinchajská revoluce v roce 1911 učinily konec mandžuské vládě v Číně. A z této porážky se mandžuský národ už nikdy nevzpamatoval. Japonský experiment s tzv. Mandžukuem (Man-čou-kuo), loutkovým státem zřízeným v roce 1932, v jehož čele z vůle japonských okupantů stanol v roce 1934 poslední číňginský císař Siian-tchung (vlastním jménem Pchu-i, 1906–1967), skončil v důsledku porážky

Mnich v klóštere Shankev u Lěhu (foto J. Ballus)

Japonska ve 2. světové válce naprostým fiaskem.

Z dvousetšedesátiletého období mandžuské vlády v Číně se datuje také ono rozšíření Mandžů všech společenských vrstev a profesí — na prvním místě pak příslušníků široce rozvětveného úřednického a vojenského aparátu — mezi ostatní chonskou populaci, což při tradičně nevelkých počtech Mandžů mělo za následek postupně jejich adnadradování, vedoucí nakonec ke ztrátě rodného jazyka a k totalitnímu počinštění. Dnes se udržuje mandžuskina jen v některých odlehlých koutech Čchej-lung-trangu; ostatní Mandžové hovoří už jenam čínsky. Je jisté kuriózní, když k nejpřednějším čínským spisovatelům nové doby počítáme Lao Sea (autar slavného románu Riksa), který je původem Mandžů, stejně jako je Mandžů i jeden z nejvýznamnějších znalců čínského jazyka Luo Čchang-pchej, dlouholetý ředitel Jazykového ústavu Čínské akademie věd a vedoucí redaktor časopisu „Čínský jazyk“ a mnozí další.

Mandžové představují tradičně zemědělský lid. Hlavními pěstovanými plodinami u nich jsou nejruznější obiloviny (pšenice, sorgho neboli kao-liang, čumizo, prosa, ječmen, oves ad.), olejninu (sója, podzemnice olejná, sezam, slunečnice) a z technických kultur konopi, len, tabak a v jižněji položených oblastech též bavlna, řepa cukrovka ad. Chov dobytka má u nich pouze podpůrný charakter a omezuje se především na tažný skot a brávy. Dříve u Mandžů neznámá dělnická třída začala vznikát teprve poté, co je Sinchajská revoluce připravila o jejich výsadní postavení ve společnosti a přinutila zajišťovat si obživu vlastní prací. Dnes už se Mandžové uplatňují jako zdatní dělníci nejruznějších profesí i průmyslových závodůch a podnikůch v Sen-jongu, Pao-tchou, v hutním kombinátu v An-sanu aj.

Roda zvyků o obyčejů každodenního života Mandžů se v důsledku jejich dlouholetého vládnoucího postavení v zemi stala součástí zvyků a obyčejů Chanů a ostatních národů a národností Číny. Týká se to kupř. mužského a ženského odívání, kde zejména na vesnici dosud převládá typický mandžuský svrchní oděv nepoužívající knoflíků a knoflíkových dírek, které nahrazuje našými poučky uchycovanými okolo jakýchsi „gombíků“, přičemž mužský chlátek se takto „zapíná“ vpředu uprostřed, ženský na pravém boku. Někdejší vyholování u mužů přední části hlavy a splétání vlasů ponechaných na zátylku v cop, které bylo v minulosti u Mandžů a Jim porobených Čchanů a ostatních národů povinností, patří ovšem dnes už nenávratně minulosti.

Mandžové, jakkoliv dlouho byli vládnoucí národem v Číně, vlastní vzdělanost v podstatě nevytvorili. Písmo převzali od Mongolů a ostatní vyšší vzdělanost od Čchanů. Ústní lidová tvorba se u nich také nikdy nesterčila — v sousedství obrovního písemnictví čínského — rozvinout ve vlastní národní literaturu. Jedné, čeho dosáhli ve srovnání míře, bylo pořízení dokonalejších překladů základních děl čínské klasiky do mandžuštiny. Tyto překlady podle mínění odborníků si dodnes uchovávají svůj specifický význam při hlubším studiu sinologie. Vlastní

mandžuské písemnictví 18.–20. století se omezovalo ponejvíce na drobnější práce historické, lexikografické, náboženské, na poezii a folklor, zachované pohříbkou pouze v rukopisech. Od 19. století také postupně přibývá mandžuských autorů, píščíků svá díla čínsky.

V náboženských představách starých Mandžů máme nejlépe zachovanou vídnou podobu esijského šamanství. Ba co víc, máme o něm dokonce autoritativní dílo z pera samotného mandžuského císaře Čchien-lunga, nazvané „Mandžuská večere metere kooi“ (Mandžuský obětní rituál) z roku 1747. Mandžuský panteon je zabydlen bezpočet duchů (endur, ri), od jejich vůle je odvislý všechn život i blaho člověka. Prostředníkem mezi duchy a lidmi je šaman (muž či žena), vyvolavec duchů, jenž s nimi formou složitého rituálu obcuje a kterého oni vybavují nadpřirozenými schopnostmi, jako vlastnosti uzdravovat nemocné, předpovídat budoucnost, vyhledávat ztracené či ukradené věci atd. Za Čchingů byl šamanismus oficiálním náboženstvím dvora a v hlavním městě říše, nedaleko dnešního hotelu „Peking“, stával velký šamanský chrám Tchang-c', ve kterém se konávaly tajuplné šamanské obřady. Kromě šamanství byl u Mandžů poměrně známně rozšířen také čínský kult předků.

SIPOVE (40 tis. obyvatel), kteří mají k Mandžům po všech stránkách nejblíže, žijí dnes převážně v Sin-fiangu, kde pro ně byl v roce 1954 zřízen vlastní Čapčalský autonomní okres v rámci kazachského autonomního kraje Li-lin. Menší část — asi 7 tisíc — jich žije v severovýchodní Číně v provincích Liao-ning a Ti-lin. K migraci Sipoů z jejich tradičních sídel na čínském severovýchodě do odlehlých končin Džungarska došlo poměrně nedávno, v polovině 18. století, kdy sem byli vysláni i s rodinnými příslušníky ke střežení hranic. Dnešním jejich zaměstnáním je zemědělství, doplňované místy postevectvím a rybolovem. Vzdělanost u Sipoů je tradičně na vysoké úrovni. Kromě mateřského jazyka Sipojů (dialekt mandžuštiny), používající mandžuského písma, ovládají zpravidla také čínštinu a ruštinu. Šamanismus, kdysi mezi Sipojy rozšířený, ustoupil později čínskému buddhismu, jehož některé prvky nacházíme dosud v sipsokém folkloru.

CHEČEOVE jsou — vedle Rusů, kterých se v dnešních čínských statistikách uvádí pouhých 600 — druhou nejmenší nechonskou národností na území CLR. Podle údajů z roku 1978 se jejich celkový počet pohyboval okolo 800. Čečeoové, blízcí příbuzní Nanajců v SSSR, žijí na nejzápadním severovýchodě Číny v provincii Čchej-lung-fiang v božinatém kraji mezi řekami Sung-čua-fiang (Sungari), Amurem a Ussuri, s hlavními středisky v městech Fu-juan, Zou-čue a Fu-tin. V látk se žijí rybolovem a zemědělstvím (pěstování rýže, kukurice, sójových bobů atd.), v zimě lovem. Jejich jazyk — čečeoština — představuje dialekt nanajského jazyka s několika místními poddialecty.

EVENKOVÉ (čínsky O-wen-kche-cu), kterých se udává na 10 tisíc, žijí rozptýleně v provinciích Čchej-lung-fiang, kde mají také vlastní auto-

nomní chošun čili korouhev — č'-č'-čchi (ekvivalent okresu) s administrativním centrem v Non-tchunou poblíž Čhej-laru. Několik evencových rodin žije rovněž v Sin-fiangu, kam se vysťahovaly spolu se Sipojy v polovině 18. století. K Evenkům bývají tradičně řazeni také Soloni, Biorové, Manegerové a Tunguzové, žijící v horských údolích Velkého Chinganu (Ta Sing-an-ling) a přesídlivší sem v průběhu 19. a počátkem 20. století z levého břehu Amuru a ze Zabajkalska. Sousední národy o národnosti, zejména Mandžuaové, Mongoli, Dachu, Činané aj., měly na Evenky silný hospodářský a kulturní vliv, až je částečně asimilovaly, anebo u nich zanechaly stopy vlastní materiální a duchovní kultury.

Evenkové provazují hlavně dobytkařství, zemědělství a lov. Z řemesel je nejrozvinutější kovářství. Dřívější kočovný či polokočovný způsob života byl u nich už prakticky zcela vyřazen usídlením v městech a na venkově. Vedle rodinného živobytí používají podle prostředí, ve kterém žijí, také mandžuštiny, čínštiny, eventuálně ruštiny. Bohatý folklor Evenků, jejich legendy, pohádky, písně atd. nejsou dosud jaksepatří prozkoumány. Jejich duchovní život je silně poznamenán prvky šamanismu a kultem přírodních božstev.

OROČONI (čínsky O-lun-čchun-cu), kterých jsou pouhé 3 tisíce, představují hlavní složku obyvatel Oročanského autonomního chošunu neboli korouhve, rozkládajícího se na prot-

lehlých svazích Velkého a Malého Chinganu v provincii Čhej-lung-fiang. Tento útvar byl zřízen v roce 1951 a jeho administrativním centrem je Ali-čche. V etnolingvistickém ohledu mají Oročani nejblíže k Evenkům: oročanský jazyk je ve skutečnosti pouze dialektem evenčtiny a také v oblasti materiální kultury nacházíme u nich řadu shodných prvků (kupř. švárně přenosně stánové chýše pokrývané kůrou, kůži, plstí apod.; oděv, obuv, pokrývka hlavy zhotovované ze smřích koží atd.).

Oročani se odjakživa věnovali ponejvíce polokočovnému lovu s pomocí luku a šípu, který doplňovali rybolovem a sbíráním lesních plodů. Teprve od 50. let začínají postupně přecházet k usídlenému způsobu života a provozují zemědělství. Tato změna stylu života se blahodárně projevíla i na rozvoji jejich vzdělanosti (první základní škola pro oročanské děti byla otevřena v roce 1950), vedla k vymýcení řady zhubných nemocí a ke skácování s hojně rozšířeným kouřením opia. Tak jako Evenkové jsou i Oročani povětšinou šamanisté a uctívají přírodních sil.

Korejci

Svým celkovým počtem 1,6 mil. obyvatel (v roce 1978) stojí KOREJCI (čínsky Čchao-sien-cu) na desátém místě mezi ostatními národnostmi národy CLR. Žijí ponejvíce ve východní části provincie Ti-lin, sousedící jak s KLDŘ, tak se SSSR, kde mají také svůj vlastní

Sipoj
Oročoni
Čečeoové
Evenkové
Korejci
Mandžuoové

ni autonomní kraj (Jen-pien) a jeden autonomní okres (Čchang-paj). V menších počtech je nacházíme rovněž v sousedních provinciích Čchej-lung-fiang a Liao-ning.

Korejci v ČLR jsou etnický a jazykově spříznění s obyvateli Korejského poloostrova (KILDR na severu, resp. Korejská republika na jihu), eventuelně s ostatními korejskými menšinami v zahraničí, zejména v Japonsku a SSSR. Spolu s ostatními korejským národem také prošli dlouhým historickým vývojem, než se zkonstitovali ve své nynější podobě. Jejich jazyk — korejština — je svým typem jazyk aglutinující, který bývá nejčastěji trazen ke korejsko-japonské (podle jiných, tunguzské) větší altajského jazykového kmene. Původně v Koreji používané čínské znakové písmo bylo v 15. století nahrazeno vlastní hláskovou abecedou.

Přítomnost korejského etnika v severovýchodní Číně je dávno data a sahá hluboko do 17. století. K masovému přílivu Korejců ze severních částí Koreje, především chudého rolnictva, dochází však teprve od poloviny 19. století (zejména po velkém hladomoru v roce 1869). Nově přicházející byli vystaveni silnému asimilačnímu tlaku ze strany vládnoucích Mandžů a Činamů, bylo jim mj. zakázáno nošení národního korejského kroje, nařízen cap atd. Novou vlnu korejských přistěhovalců do Číny přinesla japonská okupace poloostrova v roce 1905 a jeho následné připojení k Japonsku v roce 1910. Tehdy se do Mandžuska uchýlila řada korejských vlastenců - revolucionářů, kterým místní Korejci poskytovali pomoc v jejich protijaponském odboji. Od vstupu japonských vojsk do Mandžuska v roce 1931 se tamní korejská menšina stala důležitou slož-

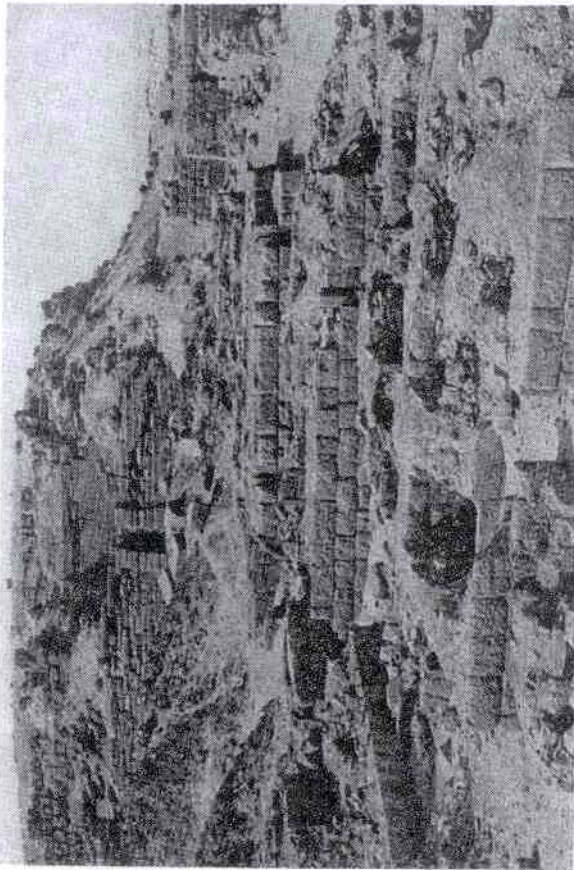
kou protijaponského odporu v Číně a její příslušníci se aktivně podíleli na akcích Společné protijaponské armády Severovýchodu. V té době se tu také zformovala partyzánská skupina vedená Kim Ir-senem, dnešním prezidentem KILDR, provádějící zde odbojovou činnost až do konce 2. světové války.

Nejnovější dějiny tohoto kraje začínají vhlášením Korejského autonomního kraje Jen-pien (Jonbion) v roce 1952 se správním střediskem Jen-či. Západněji, při horním toku řeky Ja-lu, vznikl v roce 1958 Korejský autonomní okres Čchang-paj v rámci kraje Tchung-čua.

Mezistátní průmyslových měst a vesniček s rovní intenzí zemědělské produkce a s rozsáhlým horským zatezem. Místní průmysl se vyznačuje především těžbou uhlí a častých rud, výskytem zlata, sliv, břidlic a dále zpracování ním ropy, výrobou papíru, cementu, keramického nádobí atd. Korejský zemědělec jsou v Číně proslulí jako pěstitelé rýže se zkušenostmi v zavádění nové technice, kromě toho pěstují obilí, prosa, sorgo a dále sóju, tykve, slunečnice, tabák a avoče. Doplnkové se věnují vedle chovu dobytka také hedvábnictví. Lesy, pokrývající čtyři pětiny kraje, dávají ženšen a jiné léčivé byliny a loví se v nich vysoká i kotěšmova zvíř, zvláště sobol.

Vzdělanost jenpienských Korejců je na relativně vysoké úrovni. Z tradic zdejšího korejského školství vyrostla první menšinová vysoká škola v Číně — Jengpienská univerzita (1949), s fakultami pedagogickou, lékařskou, zemědělskou atd. Udrzuje se korejský periodický tisk a vydávají se knihy v korejském jazyce.

Pyramida Senwosreta I. v Lishtu (foto M. Zemina)

A úředníkem jest tam dobře býtí ...

(Ottokar Feistmantel a jeho působení v Indii)

SYLVIE ROHANOVA

Přímé či zprostředkované poznávání vzdělaného jihuasijského subkontinentu má u nás neobyčejně dlouhou a pestrou tradici. Zpočátku k němu přispívaly především překlady starověkých a středověkých spisů, později stále více přibývaly vlastní zkušenosti — misionářů, vědců, lékařů, úředníků, umělců... Cesty a zkušenosti se hrnaly až zvláště od 2. poloviny 19. století byly tak četné, že to mohlo u malé středoevropské země přiměřeněm udívat. O tom, jak bylo působení našich učáků v Indii přínosné i pro tuto zemi, svědčí data, se kterou jsou při různých vzpomínkách na počátky československo-indických vztahů citována například Viléma Helfera, paleontologa a geologa Ferdinandanda Stoličky, lékaře Václava Svobody, cestovatele a spisovatele Josefa Karenského, malíře Jaroslava Hněvkovského a Otakara Nejedlého či později jména novodobých orientalistů — indologů, jedním z těch, kteří další dobu v Indii pobývali, pracovali i zde a svými zkušenostmi a znalostmi obohatali vědecké poznání své doby, byl i geolog a paleontolog MUDr. Ottokar Feistmantel.

Narodil se v roce 1848 ve Staré Huti u Berouna v rodině známého českého geologa, odborníka na český perm, Karla Feistmantla. Ottokar sám sice vystudoval medicínu a úspěšně ji v roce 1873 ukončil získáním doktorátu lékařských věd, ale rodnou tradici a vlastní zájmy jej obrátili již v mládí rovněž ke geologii a paleontologii. Pozornost věnoval především studiu rostlinných zbytků tzv. českého permokarbanu, tj. období mladších prvohor. Úspěšně prozkoumal kamennou uhelnou pánve Čech a své zkušenosti využil již v roce svého absolutoria lékařské fakulty, když byl poslán do Vídně, aby zde pomohl s uspořádáním expozice o rakouských uhlonosných útvarcích pro světovou výstavu. V té době rovněž hojně publikoval v mnoha odborných časopisech a již v roce 1874, v době působení na Geologickém ústavu Vratislavské univerzity, vyšla jeho větší práce o kamennouhelných pánvích v Čechách. V témže roce se mu zároveň naskytla příležitost, která mu později přinesla celosvětové vědecké uznání. Bylo mu nabídnuto místo geologa v Geologickém ústavu v Kolíně, které se uprážnilo po smrti jiného českého vědce, paleontologa Ferdinandanda Stoličky. Feistmantel na svůj příjezd do Indie vzpomíná: „Bylo to v březnu r. 1875, když jsem poprvé na půdu indickou vstoupil; byl jsem totiž na panavrtěni tehdejšího ředitele ústavu geologického pro Indii, pana Oldhama, jehož jsem z čas světo-

vé výstavy vídeňské, (kde jsem v téměř čase na říšském geologickém ústavě zaměstnán byl), seznal, nejvyšším sekretářem pro kolonie, v radu úředníků na jmenovaném ústavě v Kolíně přijat, na němž jsem pak po celých osm raků hlavně v odboru paleontologickém zaměstnán byl.“

Feistmantel zastoupil svého předchůdce slova, i on se zabýval nejvíce všeobecnou paleontologií, tj. „studiem podmínek vedoucích ke vzniku zkamenělin, způsobem zachování zkamenělin, metodami sběru, preparací, konzervaci, vědeckým zpracováním, dějinností...“ Na rozdíl od Stoličky, kterého nejvíce přitahovaly zkameněliny sloučkové zvířeny (připomeňme zvláště jeho obsaňlou práci o křídové fauně již v Indii — „Cretaceous fauna of Southern India“, která vycházela z Paleontologica Indica v letech 1861 až 1783), věnoval se Feistmantel i v Indii nadále své zálibě v průzkumu kamennouhelných pánví a v nich nalezené pravěké zkameněliny flóry. A odtud byl již jen krůček k tomu, aby se začal zajímat o jednu z největších geologických zvláštností — o tzv. Gándvánskou soustavu.

Termin Gándvánská soustava označuje rozsáhlý geologický systém v Indii, rozkládající se přibližně mezi řekami Sonem a Narmadou na severu a Krisnou na jihu a obsahující zvláště bohaté naleziště kamenného uhlí. V zásadě jej lze rozdělit na tři části — spodní, s karchirskými a karhabariskými geologickými vrstvami z období permokarbanu, střední (darmudské a panchet-ské vrstvy) a vrchní, obsahující vrstvy rážná-háské, Káta-Maleri a džabolpurské. Střední a vrchní součásti Gándvánské soustavy přitom vznikly již v druhohorách, tj. asi před 195 miliony let. Celý systém byl pojmenován podle historického názvu území drávidských gónďů, rozkládajícího se ve východní Indii a zabírajícího více méně rozlohu dnešního svazového státu Madhjadpradés (v době Feistmantlova působení v Indii Centrální provincie).

Ottokar Feistmantel se zabýval zvláště zkameněnými pozůstatky rostlin permokarbanových částí Gándvánského systému a jejich podobností s rostlinnými pozůstatky na jiných územích jižní polokoule, čímž dal, spolu s pracemi dalších vědců, již v 19. století jednoho podnětů k úvaze o existenci rozsáhlého jednotného proukontinentu — Gándvány. Největší pozornost věnoval především radu Glaspoeteris, jehož některé zástupci, které při svých výzkumech objevil, nesou i jeho jméno. Za účelem studia procesůval „části Indie, ložici mezi řekou Gangem na východě až k Bombaji na západě“ a své výzkumy shrnul nejen v mnoha vědeckých časopiseckých